

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Елхово, 26.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕЛХОВО, II -РИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета К. Апостолова

при участието на секретаря Т А В

като разглежда докладваното от Виолета К. Апостолова Гражданско дело № 20202310100466 по описа за 2020 година

Производството е образувано въз основа на предявена искова молба от Д. Й. К. от гр.Бургас, чрез редовно упълномощения адвокат С.К. от гр. Бургас, против Главна Дирекция „Гранична полиция” МВР, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР за заплащане на сумата от 1506.00 лева, представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение за извънреден труд за периода от 01.07.2017г. до 01.07.2020г. ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 06.08.2020г. до окончателното ѝ изплащане

Ищецът Д. Й. К. в исковата си молба против Главна дирекция „Гранична полиция” към МВР София излага, че за времето от 01.07.2017г. до 01.07.2020г. е бил в служебно правоотношение с ответника като заемал длъжността „ст.полицай“ в ГКПП Малко Търново към ГПУ Малко Търново при РДГП Елхово, като последната е на структурно подчинение към ГД „ГП”- МВР. Сочи, че през процесният период от време е работил по предварително утвърден график на смени, всяка от които с продължителност по 12 часа по график като при нощните смени е полагал нощен труд за времето от 22.00 часа до 06.00 часа и отработеното време се е изчислявало сумирано за 3-месечен период. Твърди се, че за същият период от време той е положил общо 1760 часа нощен труд, който преизчислен с коефициент 1.143 възлиза на 2011 часа дневен труд. Преизчисляването на нощния към дневен труд е довело до положен извънреден труд за периода от 251 часа, който не му е бил заплатен от ответника в качеството му на работодател. При изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50%, съгласно чл.187, ал.5 от ЗМВР, всеки извънреден час следва да бъде компенсиран приблизително с по 6.00 лева, поради което и се твърди, че ответникът дължи на ищеца за целия период сумата от 1506.00 лева.

Поради това ищецът желае съда да постанови решение, с което ответникът ГД „ГП”- МВР да бъде осъден да му заплати сумата от 1506.00 лв., представляваща неизплатено възнаграждение за извънреден труд за времето от 01.01.2017 година до

01.07.2020 година, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното плащане. Ищецът претендира направените от него разноски в производството.

Ответникът - Главна дирекция „Гранична полиция” към МВР, в даденият му от съда срок за писмен отговор, не е депозирал такъв, не е направил възражения и не е посочил и представил доказателства.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява, но неговият процесуален представител - адв.Н. И е представил молба, с която заявява, че поддържа изцяло исковата молба по основание, а по отношение размера на същата и съобразно заключението на вещото лице на основание чл.214, ал.1, изр.3 от ГПК е направено и прието от съда изменение на размера на предявения главен иск като същият е увеличен от 1506.00 лева на сумата 1759.03лева за 229.66 часа. Желает се предявеният иск да бъде уважен като основателен и доказан. Претендират се и разноските по делото.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител – юриконсулт ЯНК. Т., ответникът заявява, че оспорва предявения иск по основание и размер и желает съдът да постанови решение, с което исковата претенция да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана с довод, че не са налице основания за преизчисляване на положения от ищеца нощен труд с коефициент 1.143. Не се оспорва обстоятелството, че за процесния период ищецът е заемал длъжността, посочена в исковата молба, но се твърди, че положението от него извънреден труд през процесния период е бил изцяло заплатен, както и че при изчисляване на времето, отработено от ищеца, съответно за компенсиране на положението извънреден труд, е приложима уредбата на специалния ЗМВР, както и специалните Наредби на Министъра на вътрешните работи, поради което Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, издадена на основание Кодекса на труда, в случая не е приложима. Представени са и писмени бележки с доводи за неоснователност на исковата претенция. Претендира се присъждане на юриконсултско възнаграждение, съгласно представения списък на разноските по смисъла на чл.80 от ГПК. В случай, че с решението бъдат уважени исковите претенции, се прави възражение по чл. 78, ал.5 от ГПК за редуциране размера на претендираните от ищеца разноски за платено адвокатско възнаграждение до минималния такъв, предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

От събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори от страните, че ищецът Д. Й. К. през процесния период - от 01.07.2017 г. до 01.07.2020г. е работил по служебно правоотношение при ответника и е бил със статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал.1, т.1, предл.1 от ЗМВР, като е заемал длъжността „старши полицай“ в ГКПП Малко Търново към ГПУ Малко Търново при РДГП Елхово, като последната е на структурно подчинение към ГД „ГП”- МВР.

По искане на ищеца, съдът е назначил съдебно-счетоводна експертиза, като от заключението на вещото лице АНГ. Т., основано на отчетните протоколи за положен труд, нарядни дневници, счетоводни документи, извлечения, справки и ведомости, предоставени на вещото лице от ответника, е видно, че за периода от 01.07.2017г. до 01.07.2020г. ищецът е полагал труд на 12 – часови смени по график, включително и за времето от 22.00 часа до 06.00 часа, т.е. и през нощта – общо 1606 часа /подробно описани в колона 6 на Таблица 1, съставляваща Приложение №1 към

заклучението/. От заключението по ССЕ се установява и това, че положеният от ищеца ношен труд от общо 1606 часа, преизчислен в дневен такъв с коефициент 1.143, възлиза на 1835.66 часа /колона 7 на Таблица 1, съставляваща Приложение №1 към заключението/. Разликата между положеният ношен труд в часове и приравнения с посоченият коефициент за процесния период е общо в размер на 229.66 часа, която разлика не е начислена и не е изплатена на ищеца, вкл. и към момента на извършването на справките от в.л. при ответника през м. април 2022г. След извършени изчисления експертът е установил, че допълнителното възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд за процесния период възлиза на сумата от 1759.03лева, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 187, ал.6 от ЗМВР.

Така изготвеното и поддържано от вещото лице в с.з. заключение по назначената експертиза, не е оспорено от страните и се възприема изцяло от съда като обективно и компетентно дадено.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл.187, ал. 5, т.2 и ал.6 от ЗМВР редакция ДВ бр. 81 от 14.10.2016г. действал през време на процесния период - за заплащане на сумата 1759.03лева, представляваща неизплатено възнаграждение за извънреден труд за времето от 01.07.2017 г. до 01.07.2020 година, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Искът е допустим, ищецът е активно легитимиран и има интерес да го предяви, налице е и пасивна легитимация у ответника като работодател на ищеца, за когото се твърди в исковата молба, че е останал задължен към последния за неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд за процесния период от време.

Разгледан по същество искът е основателен по следните съображения:

В настоящият случай не се спори между страните, че отношенията между тях се регулират от специалния ЗМВР редакция ДВ бр. 81 от 14.10.2016г. действал през време на процесния период, чийто разпоредби регламентират възмездността на предоставената работна сила на работодателя /чл.176 от ЗМВР/, продължителността на работното време на държавните служители в МВР, режима на работа, както и правото на допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, установено в разпоредбата на чл. 178, ал.1, т.3 от ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл.176 от ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Сред предвидените в същия Закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд – чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР. Съгласно разпоредбата на чл.143, ал.1 от КТ „извънреден” е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя от работника, извън установеното от него работно време.

Разпоредбата на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР регламентира, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Работата извън редовното работно време се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден; възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период - за служителите, работещи на смени – чл.

187, ал. 5 от ЗМВР /преди изм. ДВ бр.60/07.07.2020г./, действаща към момента, за който се претендира вземането на ищеца.

С оглед характера на заеманата длъжност през процесния период, ищецът е полагал труд на смени по график, всяка с продължителност по 12 часа при режим: дневна, нощна и два дни почивка и е полагал труд през нощта (22.00 – 06.00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумарно, за което обстоятелство също липсва спор между страните. От това следва, че в настоящия случай отношенията между страните се уреждат съобразно разпоредбите на чл. 187, ал.5-6 от ЗМВР /ред.преди изм. ДВ бр.60/2020г./, предвиждащи компенсиране на работата извън редовното работно време с възнаграждение за извънреден труд за служителите на смени.

Според нормата на чл.187, ал.9 от ЗМВР /ред. преди изм. ДВ бр.60/2020г./ редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. За процесния период от време по силата на изричната законова делегация на чл.187, ал.9 и чл.188 от ЗМВР /ред.преди изм. ДВ бр.60/2020г./, е действала Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г., издадена от Министъра на вътрешните работи /отменена с пар.4 от ЗР на Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020г./, която урежда реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР.

Съгласно разпоредбата на чл.3, ал.3 от тази Наредба за държавните служители в МВР при работа на смени е възможно полагането и на труд през нощта между 22.00 часа и 6.00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа на всеки 24 часов период.

В действаща по-рано Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г. – в чл. 31, ал.2, изрично е било предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време, общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 6.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, а полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период /или с коефициент 1.143/. Тази Наредба е била отменена с Наредба № 8121з-592 от 2015г., като последната е отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016г. на ВАС по адм.дело № 5450/2016г., влязло в сила от датата на постановяването му и обнародване /ДВ, бр. 59 от 2016 г., в сила от 29.07.2016 г./. В действащата през процесния период Наредба № 8121з-776/2016г. няма норма, аналогична на цитирания чл.31, ал.2 от Наредба № 8121з-407 от 2014г. за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1.143.

Съдът приема, че в рамките на процесния исков период за времето от 01.07.2017 г. до 31.12.2017 г. е действала Наредба № 8121з-776 от 02.08.2016г. като при липсата на специално правило, въвеждащо метод за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, е налице нормативна празнота, като в тази насока ищецът правилно се позовава на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/, предвиждаща преизчисление на положения нощен труд /НСОРЗ/. Съдът споделя тези доводи, тъй като липсата на изрична норма не означава законово въведена забрана за преизчисляване на положените от ищеца часове нощен труд в дневен, още повече че такава забрана би била и

противоконституционна, а представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, която следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл.9, ал.2 от НСОПЗ. С цитираната разпоредба от НСОПЗ е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1.143, който се получава като нормалната продължителност на работното време през деня - 8 часа /установена в чл.136, ал.3 от КТ/ се раздели на нормалната продължителност на работното време през нощта - 7 часа /установена в чл.140 от КТ/. В действащата в предходен период от време цитирана по-горе Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. също се възприема този коефициент – 1.143, но формулиран по друг математически начин, който води до същия резултат - при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00ч. и 06.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143 и полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. Видно е, че в посочената Наредба издателят ѝ е възприел подхода, установен в Кодекса на труда и в Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Разпоредбите на НСОПЗ са приложими по аналогия и по отношение на лица със служебно правоотношение в МВР, тъй като Конституцията на Република България утвърждава като основно достижение на социалната държава правото на труд и изрично прогласява гаранции за пълноценната му реализация. Основният закон гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, поради което следва да бъдат поставени при еднакви условия всички служители, полагащи труд.

За периода от 01.01.2018г. до края на процесния период – 01.07.2020г. приложение намират разпоредбите на Наредбата за работното време, почивките и отпуските (НРВПО), като съгласно чл.9а (нов - ДВ, бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г., изм. - ДВ, бр. 58 от 2018 г.) от същата Наредба при сумирано изчисляване на работното време по чл.142, ал.2 от КТ, работодателят утвърждава поименни графици за работа за периода, за който е установено сумираното изчисляване, които се изготвят така, че сборът от работните часове по графика на работника или служителя за периода, за който е установено сумираното изчисляване, не трябва да е по-голям от нормата за продължителност на работното време, определена по чл.9б (чл.9а, ал. 1 вр.с ал. 3 от НРВПО). Съгласно чл.9а, ал.4 (нов - ДВ, бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.) от НРВПО, когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Съгласно правилото на чл.9г (нов - ДВ, бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.) от НРВПО, отработените часове от работника или служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл.9б, се отчитат за извънреден труд по реда на чл.149 от КТ пред Инспекцията по труда без превръщане на нощните часове в дневни. По силата на § 3 от Постановление на Министерския съвет № 131 от 05.07.2018г. за

изменение и допълнение на Наредбата за работното време, почивките и отпуските (обн. ДВ, бр. 58 от 13.07.2018 г., в сила от 17.07.2018 г.) в чл. 9г думите „без превръщане на нощните часове в дневни“ са заличени, считано от 17.07.2018г. От това изменение е видно, че волята на законодателя е да признае за извънреден труд часовете, получени след преобразуване на нощните часове в дневни съгласно чл.9, ал.2 от НСОПЗ. Като съобрази двете редакции на разпоредбата, съдът намира, че с промяната се прецизира единствено начинът на отчитане на извънреден труд пред Инспекцията по труда, с оглед уеднаквяване на практиката при отчитане на извънредния труд пред различните институции, но това не води до извода, че преди 17.07.2018г. получените в резултат на преизчисляването на положения нощен труд часове над нормата не следва да се заплащат като извънреден труд. По отношение на периода от 01.01.2018г. до 17.07.2018г. и при липсата на изрично действащо законово правило, което да уреди въпроса дали е налице извънреден труд при превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, приложение следва да намери прогласеният в чл.5 от ГПК принцип за законност, съгласно който съдът разглежда и решава делата според точния смисъл на законите, а когато те са непълни, неясни или противоречиви - според общия им разум, като при липса на закон, съдът основава решението си на основните начала на правото, обичая и морала. През целия процесен период - 01.07.2017г. до 01.07.2020 година е действало правилото на чл.18, ал.3 от НСОПЗ, че при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установява като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделят на дневната продължителност на работното време, установена за работното място при подневно отчитане на работното време. От това следва, че винаги часовете, надвишаващи нормалната продължителност на работното време за съответния период, представляват извънреден труд по смисъла на чл.143, ал.1 от КТ. В подкрепа на това е и възведеното в чл.9, ал.5 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж правило на пресмятане на трудовия стаж, което се извършва, като изработените часове по графика за периода на сумирането, след превръщане на нощните часове в дневни за смените с повече от 4 нощни часа, се разделят на установената за тях нормална продължителност на дневното работно време. Въз основа на тези разпоредби съдът приема, че общият разум на Закона, е да признае нощните часове, преизчислените в дневни с коефициент 1.143, както за целите на изчисляване на отработените дни и пресмятане на трудовия стаж, така и за отчитането на извънредния труд. В този смисъл е и новата редакция на чл.9г от НРВПО. Не случайно и с изменението на ЗМВР /ДВ бр. 60 от 07.07.2020г./ е изменена разпоредбата на чл. 187 като е приета нова ал. 4 съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1, т.е. вече законово е уреден въпроса с преизчисляването на нощните часове в дневни със сочения коефициент.

Ето защо с оглед на гореизложените съображения, съдът намира, че при липса на законово определение за преобразуване на нощния труд в дневен, то нощния труд, преизчислен в дневен с коефициент 1.143 по реда на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, следва да се вземе предвид при решаването на въпроса, дали е положен извънреден труд. В този смисъл е и даденият от Съда на европейския съюз отговор на поставения въпрос по дело C-262/20 г. - че не се налага приемане на национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но при всички случаи в полза на такива

работници трябва да се вземат други мерки за защита, които да компенсират особената тежест на полагания от тях нощен труд - под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки. В горепосоченото решение / т.79/, СЕС е посочил също, че ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел /решение от 06.10.2021г., Sumal, C-882/19, EU:C:2021:800, т. 71 и цитираната съдебна практика/. Предвид изложеното съдът счита, че в случая при липса на други приложени мерки, именно уважаването на претенцията за заплащане на положения извънреден труд през нощта дава тази компенсация за тежестта на положения от ищеца нощен труд.

Следователно за ищеца се поражда право да претендира допълнително възнаграждение за извънреден труд при наличие на положен такъв, което се доказва по несъмнен начин по делото съгласно заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза, което както се посочи по-горе, не се оспори от страните и съдът възприема като изготвено обективно от компетентно вещо лице и съобразно поставената задача. Видно от данните от експертното заключение налице е положен от ищеца Д. Й. К. извънреден труд за процесния период от 01.07.2017г. до 01.07.2020г. общо 229.66 часа като неизплатеното възнаграждение за този труд е в размер на 1759.03 лева, в какъвто размер е и заявената претенция по този иск след направеното изменение по реда на чл. 214 ГПК.

Безспорно е, че положеният от ищеца извънреден труд за периода от 01.07.2017г. до 01.07.2020г. вкл. е следвало да бъде изплатен преди подаването на исковата молба.

Ответникът не твърди, нито е представил доказателства за заплащане на ищеца на дължимото допълнително възнаграждение за положения за исковия период извънреден труд в установения от експертизата размер. Предвид това и с оглед гореизложените съображения исковата претенция по чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР /редакция ДВ бр. 81 от 14.10.2016г./ за заплащане на допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 01.07.2017г. до 01.07.2020г., получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен и отчитането му като извънреден, е основателна и следва да се уважи в предявения след допуснатото изменение размер от 1759.03 лева.

Вземанията за всички главници по тримесечия са лихвоносни, исковата молба има характер на покана, поради което претенцията за заплащане на законна лихва върху дължимото за периода от 01.07.2017г. до 01.07.2020г. възнаграждение от 1759.03 лева, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ плащане, каквото искане изрично е заявено от ищцовата страна, е основателно и следва да се уважи.

По отношение на разноските:

Направеното от ответника искане по чл. 78, ал.5 от ГПК, съдът намира за

неоснователно. Съгласно цитираната разпоредба, ако заплатеното от страната адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по – нисък размер на разноските в тази им част, но не по – малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от ЗАдв. Съгласно чл. 36, ал.2 от ЗАдв. размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Минималния размер, установен с чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. на ВАДвС за минималните размери на адвокатските възнаграждения в случая е 352.71 лева. С оглед изхода на спора пред тази инстанция, на основание чл.78, ал.1 ГПК, на ищеца следва да се присъдят разноски пред настоящата инстанция в размер на 400.00 лева, съобразно уважаването на иска и представените доказателства за сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение – 400.00 лева, като тази сума надхвърля минимално сочената по-горе сума, изчислена съгласно правилото на чл. 7, ал.2, т.2 от Наредбата.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.3 и 4 от ГПК ответникът има право на разноски съразмерно на отхвърлената част от иска и при прекратяване на делото. В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК. Тъй като в случая съдът уважи изцяло исковата претенция, на ответника не се дължат разноски по делото.

На основание чл.78, ал. 6 от ГПК вр. с т.23 от ТР № 6/2012г. ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Елхово дължимата държавна такса в размер на 70.36 лева върху размера на уважения иск, направените по делото разноски в размер на 200.00 лева във връзка с назначената по делото ССЕ, както и държавна такса в размер на 5.00 лева при служебно издаване на изпълнителен лист.

Воден от гореизложеното, Елховският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ” МВР-гр.София, със седалище и адрес на управление – 1202 София, бул. „Княгиня Мария Луиза” 46, представлявана от Директора Гл.комисар Д М, **да заплати на Д. Й. К.** от град Бургас, ж.к. „И“, бл.39, вх.16, ет.5, ап.14, с ЕГН – *****, със съдебен адрес гр. Бургас, 8800, ул. „В Л“, № 16, ет.2, офис 210, чрез редовно упълномощения адв. С.К., на основание чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 и ал.6 от ЗМВР /редакция преди изм. ДВ бр. 60/2020г./ сумата от общо **1759.03 лева** /хиляда седемстотин петдесет и девет лева и три стотинки/, представляваща дължимо допълнително

възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.07.2017г. до 01.07.2020г. получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд в дневен такъв, ведно със **законната лихва** върху тази сума, считано от 06.08.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

ДОПУСКА на основание чл.242, ал.1 от ГПК **предварително изпълнение на решението в ЧАСТТА** му, с която е уважен искът с правно основание по чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР/редакция преди изм. ДВ бр. 60/2020г./.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ” МВР-гр.София, представлявана от Директора Гл.комисар Д М, **да заплати на Д. Й. К.** от град Бургас, ж.к. „И“, бл.39, вх.16, ет.5, ап.14, с ЕГН – *****, направените по делото **разноски** в размер на **400.00 лева** /четиристотин лева/.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ” МВР -гр. София, представлявана от Директора - Гл. комисар Д М, на основание чл.78, ал.6 от ГПК **да заплати** в приход на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Елхово **държавна такса** в размер на **70.36 лева** /седемдесет лева и тридесет и шест стотинки/ върху размера на уважения иск **и** сумата от **200.00 лева** /двеста лева/ - **разноски по делото** /за вещо лице/, изплатени от бюджета на съда, както и да заплати **5.00 лева** /пет лева/ **държавна такса** в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на **въззивно ОБЖАЛВАНЕ** пред ЯОС чрез ЕРС в двуседмичен срок, считано от 30.05.2022г. - датата, която съдът е посочил за обявяването му в регистъра на съдебните актове при Районен съд-гр.Елхово съгласно чл.315, ал.2 от ГПК.

На основание чл.7 ал.2 от ГПК препис от настоящото решение да се връчи на страните по делото.

Съдия при Районен съд – Елхово: _____